

Truppen går under jorden

Baktruppen - ta bort all annan teaterkonst, den behövs inte!

Vi känner väl till ordspråket: Om du upptäcker att du rider på en död häst, den bästa lösningen är att stiga av.

Teatern är en död häst, och den är inget snyggt lik heller. Baktruppen steg av och blev en slags CSI team som tog på sig uppgiften att reda ut förutsättningarna för teaterns död. Truppens antagande att teatern inte dött en naturlig död utan blivit förgiftad, mördad, strypt eller slagen i huvet med ett basebollträ är kanske den mest idiotiska idén teatervärlden skådat men faktum kvarstår; från att ha varit ett dött, illaluktande elände gjorde de teatern till ett mysterium som bara kunde lösas genom respektlös behandling, oortodoxa metoder och oavkortad arrogans relativt konventioner och effektivitet.

Istället för att föröka återuppliva den döda hästen, går Baktruppen lös på den just som död. Istället för nostalgisk zombie teater gör Baktruppen en slags voodoo teater, en exorcistisk ritual mot teatern. Baktruppen driver ut teatern, befriar oss från den äckliga lukten och spelet kan börja.

”Teatern är död, länge leve teatern”, klingar Baktruppens stridsrop. Allt är tillåtet utom det vi vet, kan, känner, tror på, beundrar, förstår, håller av, avundas, utvecklar, fördjupar. Konventionellt förhåller sig västvärlden till utveckling och fördjupning. Vi talar om artikulation och fördjupade praktiker, eller om ”a body of works”. Baktruppen avfärdar hela paketet och insisterar istället på att vara fullkomligt odugliga, kasta bort, stryka ut, glömma, på det idiotiska, det okunniga, barnsliga, överdrivna, värdelösa och inkompatibla. Baktruppens profession är att till varje pris kämpa för en bibehållen amatörism, med andra ord ett slags självkorruption eller kanske inre dekomposition, förruttnelse.

Baktruppen handlar inte om seende eller psykoanalytiska recept. Inte om dekonstruktion eller intertextuella delikatesser. Nej, Baktruppen är en nog snarare en kropp utan organ (body without organs), en oorganiserad samling intensiteter som hela tiden vill konsolidera sig, men Baktruppen vägrar, och driver om och om igen ut lusten till identitet, konsolidering, överlevnad. Baktruppen är en krigsmaskin, ett hot mot det statliga, mot armén och de lydiga soldaterna, vars ända drivkraft är lust (desire). Där i ligger Baktruppens ovärderlighet; de besestrar ”bristen” (lack), avfärdar det balanserade, säger ”-Vad medar du?” till konventioner, och celebrerar promiskuöst liv, megalomani, överdåd och död. Baktruppen avfärdar den möjliga till förmån för kontingens, deras byggmaterial är förruttnelse, de verkar genom destruktion som proaktiv intensitet, de gräver kanaler och tillverkar ost.

Ein, zwei, drei, Die Kunst ist Frei. Baktruppen manövrerar - de slutar inte, ingenting termineras. Baktruppen har alltid handlat om camouflage, nu går man längre (inte

djupare) – ”deep undercover” – hyper camouflaged. De är mitt ibland oss, vi kan bara inte se dem.